

Η λιτότητα δεν είναι «μοιραία»

Η κυβερνητική πολιτική, αιτία επιδείνωσης της κρίσης. Ποιος κερδίζει και ποιος χάνει απ' τα μέτρα της κυβέρνησης

Τώρα που έσβησαν οι προβολείς των προεκλογικών συγκεντρώσεων και το ΠΑΣΟΚ με τη δημαγωγική και ψηφοθηρική του πολιτική, εξασφάλισε την κοινοβουλευτική αυτοδυναμία, ο ίδιος ο πρωθυπουργός με την ομιλία του στη Θεσσαλονίκη καλεί τους εργαζομένους σε νέες θυσίες. Νέα βάρη ετοιμάζονται να φορτώσουν στις πλάτες των εργαζομένων αντί για τις περίφημες «καλύτερες μέρες» που τους υποσχέθηκαν. Τα μέτρα που άρχισαν να κλιμακώνονται αμέσως μετά τις εκλογές με ανατιμήσεις σε είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, είναι ανάλογα με αυτά που έχει υποδείξει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η ΕΟΚ, ή ανάλογα με αυτά που επιβάλλει το ΔΝΤ όταν μια χώρα προσφύγει σ' αυτό. Και το κωμικοτραγικό, είναι ότι ο πρωθυπουργός ζητά την ανοχή των εργαζομένων, με την απειλή ότι ... διαφορετικά θα έρθει το ΔΝΤ να τα επιβάλλει εκείνο.

Ομολογώντας την άθλια οικονομική κατάσταση της χώρας, ο πρωθυπουργός προσπάθησε να δημιουργήσει την εντύπωση ότι η κρίση είναι **μοιραία** και η επιβολή μιας πολιτικής αυστηρότερης λιτότητας σε βάρος των λαϊκών

στρωμάτων **αναπόφευκτη**. Κάλεσε έτσι «το λαό» σε μια «πανεθνική εκστρατεία» για τη «διάσωση της οικονομίας» το χτίσιμο της Ελλάδας των κομπιούτερς του 2000, και γενικότερα τον εκσυγχρονισμό του καπιταλιστικού συστήματος. Αποφεύγοντας με επιμέλεια να απολογηθεί για τις σοβαρές ευθύνες της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ στην πρώτη τετραετία, ο πρωθυπουργός **είδε τις αιτίες** μόνο στην άθλια οικονομική κατάσταση που κληρονόμησε από τη Δεξιά και στο «δυσμενές διεθνές οικονομικό περιβάλλον». Στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε μάλιστα την Κυριακή στους δημοσιογράφους, ο πρωθυπουργός σε μια προσπάθεια να πείσει ότι δεν υπάρχει «άλλη λύση» κάλεσε τα κόμματα να του υποβάλουν τις δικές τους **εναλλακτικές** προτάσεις. Αναφερόμενος στους λεγόμενους «περιοριστικούς παράγοντες», που θα πρέπει να αρθούν για να βγει η χώρα από την κρίση, ο πρωθυπουργός τους προσδιόρισε στο «ισοζύγιο» που με την αυξανόμενη ελλειμματικότητα οδηγεί στην υπερχρέωση της χώρας στους ξένους τραπεζίτες, στον πληθωρισμό και στα μεγάλα ελλείμματα του κράτους και των δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών.

Διαιτές πρόγραμμα λιτότητας

Ο κ. Παπανδρέου «ξέχασε» να αναφέρει ότι ανάμεσα στους «περιοριστικούς παράγοντες» ανήκει βασικά η ίδια η πολιτική εκουχρονισμού του καπιταλιστικού συστήματος που ακολουθεί το κυβερνητικό κόμμα, αναδεικνύοντας έτσι την κυβέρνηση σε παράγοντα όξυνσης της κρίσης. Ωστόσο, επιβεβαίωσε δημοσίευμα του «Ρ», που στις 5 Μην, (στην περίοδο δηλαδή που ο πρωθυπουργός και τα άλλα κυβερνητικά στελέχη μοίραζαν από τα μπαλκόνια υποσχέσεις στο λαό για «ακόμη καλύτερες μέρες» με στόχο την ψήφω) των εργαζομένων, έγραφε:

Διαιτές πρόγραμμα λιτότητας ετοιμάζει το ΠΑΣΟΚ. Θα εφαρμοστεί αμέσως μετά τις εκλογές και θα σφραγίζεται από τις κατευθύνσεις της ΕΟΚ και του ΔΝΤ.

Το μήνυμα του πρωθυπουργού από το βήμα της Διεθνούς Εκθεσης Θεσσαλονίκης, είχε παραλήπτη όχι μόνο τους εργαζόμενους, αλλά και την άρχουσα τάξη. Για τους εργαζόμενους το μήνυμα ήταν, ότι **θα πρέπει να σφίξουν παραπέρα το ζωνάρι τους, να μη φέρουν αντίρρηση στα μέτρα λιτότητας που θα εξασφαλίζουν περισσότερα προνόμια στο μεγάλο κε-**

φάλαιο και να δεχτούν σώνει και καλά ότι το συμφέρον τους είναι το ίδιο με το συμφέρον των βιομηχάνων και των μονοπωλίων. Με το ίδιο μήνυμα, διαβεβαίωσε την άρχουσα τάξη, ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να ικανοποιήσει βασικά αιτήματα των βιομηχάνων και των μονοπωλίων προχωρώντας στην «επανεξέταση του πλέγματος κρατικών παρεμβάσεων», την «εξάλειψη των αντικινήτρων», τον «επαναπροσδιορισμό της εξαγωγικής πολιτικής» και γενικότερα την εφαρμογή των αντιλαϊκών μέτρων που έχουν υποδείξει το ΔΝΤ, η ΕΟΚ κλπ. για τη «**δημιουργία ενός ευνοϊκού πλαισίου δράσης της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.**»

Δεν εξήγησε όμως ο πρωθυπουργός, γιατί θα πρέπει οι εργαζόμενοι να σφίξουν περισσότερο το ζωνάρι τους και να δεχτούν αδιαμαρτύρητα να σηκώσουν μονόπλευρα αυτοί τα βάρη της κρίσης, ενώ τα μονοπώλια που — αξιοποιώντας την πολιτική της κυβέρνησης — ευθύνονται για τη ραγδαία χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης, θα πρέπει να αμειφθούν με νέα προνόμια.

Ποιος φταίει για την κρίση

Φταίει λοιπόν οι εργαζόμενοι για τα ελλείμματα στις δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμούς κατά το ΠΑΣΟΚ και γι' αυτό η κυβέρνηση ετοιμάζεται να επιβάλει νέες ανατιμήσεις συνεχίζοντας την ίδια φιλομονοπωλιακή ταχτική.

Φταίει οι εργαζόμενοι για την υπερχρέωση της χώρας στο εξωτερικό που καταναλώνουν «περισσότερα απ' όσα παράγουν»(!) γι' αυτό η κυβέρνηση ετοιμάζεται να μειώσει το εισόδημά τους ώστε να περιοριστούν οι εισαγωγές και να μειωθούν τα ελλείμματα του ισοζυγίου. Κατά τα άλλα — η παραμονή μας στην ΕΟΚ με όλες τις οδυνηρές συνέπειες για την οικονομία της χώρας είναι δεδομένη, γιατί όπως ισχυρίζεται ο πρωθυπουργός «άλλο πράγμα να μην μπεις στην ΕΟΚ και άλλο πράγμα να βγεις»!

Φταίει λοιπόν οι εργαζόμενοι και όχι η «πολιτική ανοικτών θυρών» που ακολουθεί η κυβέρνηση, γι' αυτό θα πρέπει να σφίξουμε παραπέρα το ζωνάρι τους ώστε «να χτίσουμε την Ελλάδα του 2000», όπου το μεταπρατικό κεφάλαιο θα πουλάει κομπούτερες που θα κατασκευάζουν οι πολυεθνικές στο εξωτερικό.

Φταίει οι εργαζόμενοι για τα αυξανόμενα ελλείμματα του κράτους και όχι η φιλομονοπωλιακή πολιτική που χαρίζει στο μεγάλο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο με τη μορφή των δωρεάν κρατικών επιχορηγήσεων εκατοντάδες δισεκατομμύρια κάθε χρόνο. Γι' αυτό πρέπει οι εργαζόμενοι να πληρώσουν περισσότερους φόρους.

Φταίει οι εργαζόμενοι για τον πληθωρισμό,

που είναι σχεδόν τετραπλάσιος από τον πληθωρισμό της ΕΟΚ και όχι η ασοδοσία των βιομηχάνων και των μονοπωλίων που στην προσπάθειά τους να πετύχουν όλο και μεγαλύτερα κέρδη, διαμορφώνουν όπως θέλουν τις τιμές. Ετσι βλέπει σήμερα η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ τα πράγματα.

Φτάνει πια. Μπορεί η «αυτοδύναμη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να απόσπασε με δημαγωγικές εξαγγελίες την ψήφω των εργαζομένων στις πρόσφατες εκλογές. Πάει όμως πολύ να ισχυρίζεται ο πρωθυπουργός ότι για την οικονομική πολιτική της «νέας τετραετίας, έχει την λαϊκή εντολή». Το λιγότερο υποτίμη τον κοινό νου και προκαλεί, αν όχι κάτι παραπάνω, όταν ζητάει από τους συνδικαλιστικούς φορείς των εργαζομένων να δώσουν την **έγκρισή τους στα αντιλαϊκά μέτρα** στο όνομα της «αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης» και της κατοχύρωσης της εθνικής ανεξαρτησίας (με ανοιχτές τις πόρτες στο κοιναγορίτικο κεφάλαιο και τις πολυεθνικές της Δύσης).

Το μαζικό λαϊκό κίνημα έχει τη δύναμη να αποτρέψει τα σχέδια για την επιβολή της επικίνδυνης αυτής πολιτικής, που σε γενικές γραμμές εξάγγειλε από το βήμα της ΔΕΘ ο πρωθυπουργός. Τα σχέδια για νέα βάρη της κρίσης στις πλάτες του λαού μπορούν να ματαιωθούν. Το λόγο έχει τώρα ο αγώνας και ο συντονισμός της δράσης του λαού. Η λιτότητα δεν είναι αναπόφευκτη.

Α. ΤΟΚΑΣ